

Тетяна Прокопович

Państwowy Uniwersytet Humanistyczny w Równem, Ukraina

КНЯЗЬ КАЗІМЕЖ ЛЮБОМИРСЬКИЙ І ГАЛИЦЬКЕ МУЗИЧНЕ ТОВАРИСТВО: ШТРИХИ ДО БІОГРАФІЇ

В історію Галицького Музичного Товариства [Galicyskie Towarzystwo Muzyczne] (ГМТ) вписано чимало знакових постатей доби романтизму, діяльність яких певним чином сприяла піднесенню мистецького життя у Львові. Тут фігурують імена музикантів і політиків, вчителів і учнів, артистів і впливових вельмож, меломанів і благодійників, творців мистецтва і подвижників суспільно-політичного руху. Великими і малими справами вони забезпечили музичному товариству добру славу найповажнішого культурно-освітнього осередку Галичини XIX століття. Слушно зауважує Т. Мазепа: “ГМТ було організаційним, мистецьким та інтелектуальним ядром музичного життя краю, акумулювало його художньо-естетичні тенденції”¹.

Варто згадати, що високий тон товариству задавали почесні члени, удостоєні звання за особливі заслуги в суспільстві. Шанобливим ставленням до відомих музикантів та меценатів Керівництво мистецької інституції визначало своєрідний ціннісний орієнтир у своїй діяльності. У списку почесних членів ГМТ були видатні композитори (Станіслав Монюшко [Stanisław Moniuszko], Йоганес Брамс [Johannes Brahms]) і виконавці (Юзеф і Генріх Венявські [Józef i Henryk Wieniawscy], Йозеф Кесслер [Józef (Joseph Christoph) Kessler]), аристократи (князі Єжи і Костанти Чарторизькі [książęta Jerzy i Konstanty Czartoryscy], кн. Анжей Любомірський [ks. Andrzej Lubomirski]) й високопоставлені чиновники (Костанти Тхожницький [Konstanty Tchorznicki]). Справедливо зауважити, що більшість із них проявили різнобічність мистецької та громадської активності, нерідко поєднуючи художньо-творчу практику з доброчинністю або ж політикою.

Вельми показовою у цьому контексті є життєдіяльність князя Казімежа Анастазія Кароля Любомірського гербу Шренява без Хреста [Kazimierz Anastazy Karol Lubomirski herbu Szreniawa bez Krzyża], обраного у 1858 році почесним членом ГМТ. Цього визнання аристократ удостоївся разом із Станіславом Монюшко, Ігнацієм Добжинським [Ignacy Feliks Do-

¹ Т. Мазепа, *Галицьке Музичне Товариство у культурно-мистецькому процесі XIX-початку XX століття*: дис... д-ра мист. [rozprawa habilitacyjna], Львів 2018, s. 135.

brzyński] і Францішком Мірецьким [Franciszek Mirecki]. Безперечно, цілком заслужено представник відомого магнатського роду був у колі знаменитостей тогочасної польської музики. Адже мазурки та пісні кн. К. Любомирського прикрашали вечори варшавських артистичних салонів. Його композиторський хист відмітили провідні музиканти та критики того часу. „Наш достойний композитор” – так С. Монюшко назвав К. Любомирського у своєму листі².

Можливо, спрацював і інший фактор. Магнатський рід Любомирських відіграв істотну роль в культурно-мистецькому житті Галичини XIX століття. Варто згадати рідного дядька композитора – кн. Генріха Любомирського, який доклав чималих зусиль для розвитку у Львові Оссолінеуму та відкриття музею ім. князів Любомирських (1823)³. Нагадаємо, що ГМТ тісно співпрацювало з науково-мистецькою інституцією. Нерідко концерти і музично-декламаційні вечори товариства проходили в залі Оссолінеуму⁴.

Зрештою, багато інших чеснот князя-композитора відповідали високому статусу особистості, гідної почесного звання. Казімеж Анастазі Кароль Любомирський [Kazimierz Anastazy Karol Lubomirski] (1813–1871) – один із яскравих представників польського мистецтва середини XIX століття. Його талант – багатогранний, а внесок у європейську культуру – різноплановий. Композитор, літератор, куратор освіти, власник музичного салону, меценат кн. К. Любомирський вів активне громадське життя. Власне, огляд його здобутків засвідчує суголосність світоглядно-естетичних поглядів польського аристократа з засадничими принципами діяльності ГМТ.

Істотно мале наукове вивчення діяльності кн. К. Любомирського спонукає до з'ясування обставин його життя на тлі історико-культурного процесу. Польські дослідники зазначають:

Постать Казімежа Любомирського, відомого і визнаного композитора XIX століття, нині затьмарена тінню забуття. Не лише в ширшому обізі, але навіть серед сучасних музикознавців цей творець популярних пісень для голосу та фортепіано поступово стає порожньою сторінкою історії⁵.

Слід зауважити, що доля власника Рівного (провінційне місто Волинської губернії) не була легкою. Як у гостросюжетному пригодницькому романтичному творі К. Любомирському довелося перенести сильні суспільні і особисті потрясіння, піднятися на вершину земної слави і ще прижиттєво зійти майже у забуття. Вірогідно, причиною нещастя внука київ-

² List Stanisława Moniuszki do Kazimierza Lubomirskiego [w:] S. Moniuszko, *Listy zebrane, przygotował do druku W. Rudziński przy współpracy M. Stokowskiej*, Kraków 1969, s. 192.

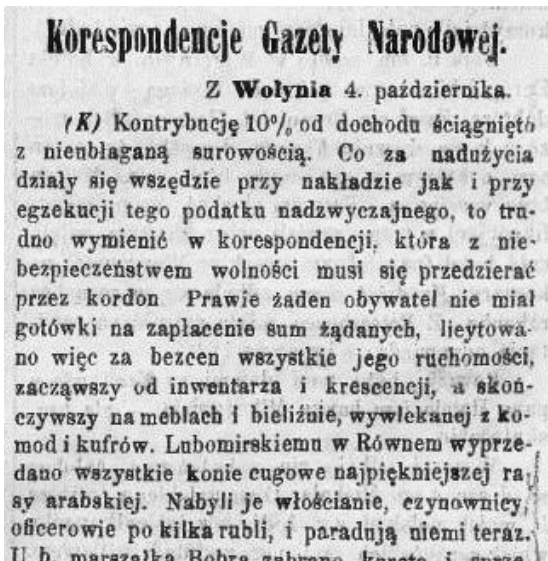
³ M. Wołoszyn, *Historia Ordynacji Przeworskiej Ksiąząt Lubomirskich. Katalog wystawy*, Rzeszów 2017, 126 s.

⁴ *Kronika „Gazeta Narodowa”* 1871, nr 5 (5 I), s. 2.

⁵ E. Chlebowska, P. Chlebowski, *Blade kłosy na odlogu... – nieznany wiersz Norwida, „Studia Norwidiana”* 2016, t. 34, s. 103.

ського каштелянина Юзефа Любомирського [Józef Lubomirski] передусім була доба бездержавності Польщі. Від народження у Чернівцях на Подолі (1813) і до смерті у Львові (1871) Казімеж Любомирський був у становищі дисидента-пілігрима. Підданий Російської імперії (номінально польський магнат мав землі й маєтки на Волині) не корився царату та більшу частину життя перебував далеко від своїх володінь.

Крім того, Казімежу Любомирському випало в дитинстві та юності подолати важкі психологічні травми, викликані розривом відносин між батьками та втечею до Європи матері Францішки з Залуських [Franciszka z Załuskich] з поетом Антоні Мальчевським [Antoni Malczewski]; переслідуванням російською імперською владою членів родини через участь брата Владислава Любомирського [Władysław Lubomirski] у листопадовому повстанні 1830 р.; банкрутство через контрибуцію, яку Росія наклала на князя К. Любомирського після січневого повстання 1863 року. Кореспондент «Gazeta Narodowa» – в деталях описав нахабство держави-завойовниці:

Іл. 1. „Gazeta Narodowa” 1863, nr 198 (8 X), s. 1

(К) Контрибуція у розмірі 10% від доходу стягувався з невблаганною суворістю. Які зловживання траплялися скрізь при впровадженні у дію та вимогах цього надзвичайного податку, важко описати у листуванні, яке через невпевненість у свободі має прорватись за кордон. Навряд чи у будь-якого громадянина були гроші для сплати затребуваних сум, тому всі його рухомі речі, починаючи від інвентаря та урожаю, закінчуючи меблями та нижньою білизною, яка витягували з комодів та скринь. Любомирському з Ровно розп-

родано всіх тяглових коней найкрасивішої арабської породи. Їх купили селяни, робітники, офіцери за декілька рублів, і зараз вони ними парадують⁶.

Як свідчить Малгожата Сулек⁷, біографія композитора неясна, позаяк на сьогодні вдалося віднайти незначний фактичний матеріал, або ж суперечливі трактування подій. „Безпутне життя в столицях і закордоном”⁸ – так злословив про польського магната у своїх спогадах вчитель Рівненської гімназії А. Солтановський, виказуючи прислужливість російському самодержавству. Втім у варшавському часописі „Gazeta Polska” знаходимо протилежні свідчення:

— Książę *Kazimierz Lubomirski* właściciel posiadłości *Równo* w gub. Wołyńskiej, zmarł w tych dniach we Lwowie. Znany był szeroko jako cichy i dobry człowiek, a przytem nie bez talentu kompozytor mnogich pieśni i tańców, między którymi odznaczały się mazury na fortepian. Kompozycij tych drobnych wyszło dużo w Lipsku i w Warszawie. Probował także sił swoich w kompozycji większego rozmiaru, coś w duchu opery podobno—a uverture jego jedną grano nawet w teatrze warszawskim. Od lat już około dziesięciu przebywał stale w swym majątku, dotknięty ciężką niemocą. Nie pozostał jednak zupełnie bezczynny. Jeśli sparaliżowana ręka niedozwalała mu kreślić melodji, to dyktował tłumaczenie dziełek, które go zajęły. Z tego rodzaju prac o której wiemy, pozostała w rękopiśmie „Podróż no Egipcie”.

Іл. 2. „Gazeta Polska” 1871, nr 144 (3 VII), s. 1

Він був широко відомий як тиха і добра людина, а також талановитий композитор численних пісень і танців, серед яких виділялися фортепіанні мазурки⁹.

Звісно, постійні переїзди і стресові ситуації підточували сили К. Любомирського. Більше десяти останніх років життя князь виносив нестерпні фізичні страждання. Частковий параліч змусив його відмовитись від активної творчої діяльності, що, очевидно, й стало причиною поступового згасання уваги громадськості до Любомирського. Приміром, коротка звістка у „Gazeta Narodowa”¹⁰ про його смерть у Львові не викликала жодного ме-

⁶ Kronika „Gazeta Narodowa” 1863, nr 198 (8 X), s. 1.

⁷ M. Sulek, *Zarys biografii oraz charakterystyka twórczości wokalne księcia Kazimierza Lubomirskiego na przykładzie pieśni do słów Adama Mickiewicza* [w:] *Muzyka jest zawsze współczesna. Studia dedykowane Profesor Alicji Jarzębskiej*, red. M. Woźna-Stankiewicz, Kraków 2011, s. 613–632.

⁸ А. Солтановський, *Отрывки из записок* [w:] *Рівненська гімназія: 1839–1921. Історія. Спогади. Документи*, red. В. Луць, О. Морозова, Рівне 2014, s. 201.

⁹ *Wiadomości bieżące krajowe*, „Gazeta Polska” 1871, nr 144 (3 VII), s. 1.

¹⁰ Kronika „Gazeta Narodowa” 1871, nr 213 (6 VII), s. 2.

моріального матеріалу про колишнього почесного члена ГМТ. Це дає підстави визнати, кн. К. Любомирський перед кончиною не мав творчих стосунків із діючими членами товариства. Хоча його кузен Єжи Генрик Любомирський [Jerzy Henryk Lubomirski] в цей час був президентом ГМТ¹¹. Але до яких би фактів чи міркувань ми не вдалися, важливо, що музичні твори К. Любомирського періодично з'являлися в репертуарі львівських виконавців XIX століття. Абсолютно заслужено композиторський доробок аристократа ввійшов у русло польського романтизму, достойно конкуруючи із німецькою і італійською музикою.

Вельми цікаво, що проби композиторського пера представника магнатського роду дісталися до широкого слухача. Зазвичай музичні захоплення вельмож були відомі лише вузькому колу осіб, вхожих до резиденцій і салонів аристократів. Але були й винятки. Приміром, князь Мацей Радзівіл [Maciej Radziwiłł] (1749–1800) та князь Міхал Клеофас Огінський [Michał Kleofas Ogiński] (1765–1833) стали відомі не тільки завдяки своїй політичній діяльності, але й як талановиті митці. До речі, серед представників роду Любомирських мистецькі захоплення і творчі здобутки були непоодинокі¹². Звичайно, аристократичне виховання сприяло прояву таланту.

Князь К. Любомирський з раннього дитинства розвивався у лоні мистецтва. Його батько – Фридерик Любомирський [Fryderyk Lubomirski] – утримував у Рівненському палаці музичну капелу та художника. Варто зауважити, що польський магнат піклувався про розбудову Рівного: затвердив новий архітектурний план міста; пожертвував кошти, землю та майно для відкриття у 1838/39 р. Рівненської чоловічої гімназії¹³. Ясно, що і своєму сину Фридерик Любомирський прагнув забезпечити найкращу освіту. Між іншим, здобував знання кн. К. Любомирський на Волині – у Кременецькому ліцеї, який славився прогресивними підходами у викладанні гуманітарних і природничих наук. Між іншим, ліцеїсти отримували добрий музичний вишкіл у вчителя співу Джовані Лензі [Giovanni Lenzi], колишнього керівника оркестру царського театру в Петербурзі¹⁴. Щоправда, К. Любомирському не пощастило закінчити освітній заклад, оскільки царським указом Кременецький ліцей був закритий у серпні 1832 р. Молодому польському магнату довелося виїхати до Дрездену, рятуючись від політичних переслідувань з боку російського самодержавства.

¹¹ *Kronika*, „Gazeta Narodowa” 1871, nr 312 (13 X), s. 3.

¹² N.N., *Ród Lubomirskich w muzyce*, „Echo Muzyczne, Teatralne i Artystyczne” 1899, nr 13, s. 146–147.

¹³ *Рівненська гімназія: 1839–1921. Історія. Спогади. Документи*, red. В. Луць, О. Морозова, Рівне 2014, 340 s.

¹⁴ M. Kałuski, *Liceum Krzemienieckie na Wołyniu w latach 1805–1832*, „Kworum”. Polsko-polonijna gazeta internetowa, http://www.kworum.com.pl/art4886,chluba_polskiej-oswiaty_1_.html (23.01.2017).

Цікаво, що індивідуально музичну науку князь освоював у німецьких вчителів: спочатку у Й. Шмідберга [J. Schmidberg] (капельмейстера придворного оркестру Любомирських), а згодом у Фрідріха Дотцауера [Justus Johann Friedrich Dotzauer] (віолончеліста Дрезденської Королівської капели). Чималий вплив на формування художньої свідомості К. Любомирського мало знайомство з європейським артистичним бомондом. Так, Ф. Ліст згадує у книзі „Фредерик Шопен” про паризькі зустрічі князя із польським генієм¹⁵. На превеликий жаль, недостатньо відомостей зібрано про коло спілкування Любомирського, щоб скласти цілісну картину мистецького оточення польського аристократа. Можна лиш припустити, що саме тривале проживання Любомирського в Дрездені та Варшаві визначило його духовно-творчі ідеали й устремління.

Особливо варшавський період (1850-і рр.) у житті кн. К. Любомирського був наповнений цікавою і благородною працею, в якій єдналася художня творчість і добродійність, розкривалася палка захопленість мистецтвом і патріотизм. Віце-президент Товариства допомоги бідним музикантам [Towarzystwo Wsparcia Podupadłych Artystów Muzyki], господар музичного салону, творець близько 60 вокальних і фортепіанних мініатюр, перекладач щоденника Юзефа Ельснера [Józef Elsner]¹⁶ – Любомирський став провідною постаттю у культурному житті Варшави. Його твори з видимою національною означеністю танців (мазурки, полонези), або рідних автору топонімів („Odgłos z nad Horyni”/„Відголос з над Горині” op. 11; „Wspomnienie z Radziejowic”/„Спогад з Радзійович” op. 35; „Wspomnienie chwili w Warszawie”/„Спогад хвили в Варшаві” op. 40; „Chwila w Radochowce”/„Хвиля в Радоховці” op. 43; „Głos do brzegu Słuczy”/„Голос до берегу Случа” op. 44) виходили друком у Дрездені, Варшаві, Лейпцигу, Гамбургу, Петербурзі. Майже щотижня ім’я князя К. Любомирського з’являлося на шпальтах варшавської преси. „Ukochany od wszystkich Lubomirski”¹⁷ – в таких оцінках поставала людина великодушна та щедрого таланту.

Звернемо увагу, що діяльність польського аристократа у Варшаві наче кореспондує із цілями ГМТ під керівництвом Кароля Мікулі: популяризація музики і формування музичного смаку краян на кращих зразках європейської музики, збільшення кола любителів музики; пропагування камерних жанрів, зручних для домашнього чи салонного музикування; плекання ґрунтовної науки в мистецтві, національно-патріотичне спрямування художньої творчості, скерованість концертних заходів на добродійність.

¹⁵ F. Liszt, *Fryderyk Chopin*, Kraków 2010, 192 s.

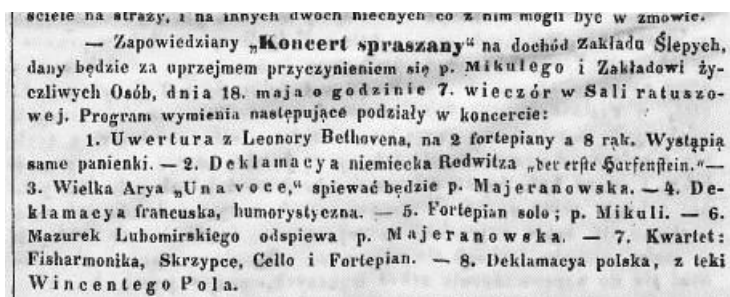
¹⁶ J. Elsner, *Sumariusz moich utworów muzycznych z objaśnieniami o czynnościach i działaniach moich jako artysty muzycznego*, oprac. A. Nowak-Romanowicz, [z niemieckiego przełożył w r. 1855 Kazimierz Lubomirski], Kraków 1957, 232 s.

¹⁷ [B.a], „Gazeta Codzienna” 1853, nr 17 (19 I), s. 1.

Мимоволі напрошується паралель між К. Любомирським і К. Мікулею – між двома пасіонарними особистостями в польській культурі середини XIX століття. Їх зближує спорідненість художньо-естетичних і морально-етичних засад розмаїтої творчої діяльності. Цілком відповідною до Любомирського є соціо-психологічна характеристика мистецького обдарування К. Мікулі, сформульована проф. Л. Кияновською: «тип музиканта-просвітителя, діяча універсальної спрямованості і інтересів»¹⁸.

Достовірно невідомо, чи зустрічалися у Львові кн. Казімеж Любомирський і Кароль Мікулі. Можна припустити, що функції директора Галицького Музичного Товариства передбачали широкі зв'язки з громадськістю, а, особливо, із представниками магнатських родів, які часто були меценатами мистецтва та освіти. Громадська, концертно-виконавства та педагогічна діяльність К. Мікулі у Львові була вельми активна і публічна. Часописи тієї доби містять чимало фактів багатогранної праці відомого музиканта. Натомість кн. К. Любомирський переважно проїжджав через Львів під час подорожей до Європи, або ж до маєтку на Волині. Наприклад, «Gazeta Lwowska» – повідомляла у березні 1859 р., що князь зупинився на один день у львівському готелі «Europejski»¹⁹ і наступного дня виїхав до Дрездена²⁰. Сумнівно, чи мав кн. К. Любомирський безпосередні контакти із членами ГМТ у короткі відвідини міста. Проте його композиторські опуси ввійшли в культурний ландшафт Львова.

Прикметно, що музичні твори К. Любомирського та К. Мікулі навіть іноді виконувались в одній концертній програмі. Так, у благодійному концерті (12 V 1858), організованому для допомоги закладу сліпих, К. Мікулі виступив із своїми фортепіанними композиціями, а пані Маєрановська [Majeranowska] заспівала Mazurek К. Любомирського²¹:

Іл. 3. „Gazeta Lwowska” 1858, nr 108 (12 V), s. 4

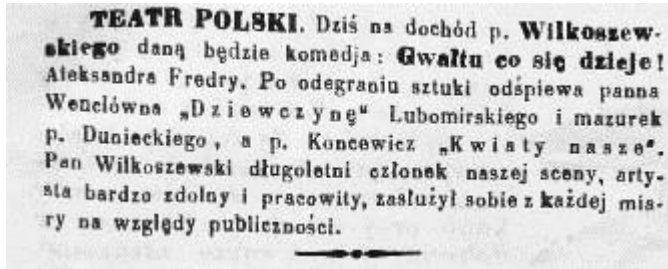
¹⁸ Л. Кияновська, *Стильова еволюція галицької музичної культури XIX–XX ст.*, Тернопіль 2000, s. 117.

¹⁹ *Przyjechali do Lwowa*, „Gazeta Lwowska” 1859, nr 66 (22 III), s. 3.

²⁰ *Wyjechali ze Lwowa*, „Gazeta Lwowska” 1859, nr 67 (23 III), s. 4.

²¹ *Kronika (Koncert spraszany)*, „Gazeta Lwowska” 1858, nr 108 (12 V), s. 4.

Варто зауважити, що вокальні і інструментальні мініатюри К. Любомирського виконувались у різних імпрезах Львова: добродійних²², театральних²³ (Лл. 4), музично-декламаційних вечорах²⁴:

Лл. 4. „Gazeta Narodowa” 1865, nr 8 (11 I), s. 3

Безумовно, в кількісних показниках твори князя-композитора поступалися Ф. Шопену, С. Монюшко і К. Мікулі. Якщо ж брати до уваги той факт, що К. Мікулі зазвичай сам складав концертні програми для львівської публіки, то Директор ГМТ не ставив у пріоритет музику кн. К. Любомирського. Можливо, учню Шопена видавалися надто простими фортепіанні твори аристократа і не відповідали амбітним планам концертної діяльності ГМТ.

Напевно, якби не хвороба князя, то його роль у мистецькому житті Галичини могла б бути вагомішою. Втім, «знаки присутності» Казімежа Любомирського у Львові певним чином змальовують атмосферу доби імперського поневолення слов'ян, а також окреслюють динамічний процес мистецького діалогу в культурному просторі європейського романтизму. Творчість князя-композитора засвідчує розмитість меж любительства і професіоналізму, зближення естетичних запитів аристократичного салону і концертної естради, сполучення мистецьких і національно-патріотичних ідей.

Bibliografia

Prasa

[B.a], „Gazeta Codzienna” 1853, nr 17 (19 I), s. 1.

Kronika (Koncert spraszany), „Gazeta Lwowska” 1858, nr 108 (12 V), s. 4.

Kronika, „Gazeta Narodowa” 1865, nr 8 (11 I), s. 3.

²² *Kronika*, „Gazeta Narodowa” 1871, nr 170 (23 V), s. 3.

²³ *Kronika*, „Gazeta Narodowa” 1865, nr 8 (11 I), s. 3.

²⁴ *Teatr*, „Gazeta Lwowska” 1860, nr 75 (30 III), s. 3.

- Kronika*, „Gazeta Narodowa” 1871, nr 170 (23 V), s. 3.
Kronika, „Gazeta Narodowa” 1871, nr 213 (6 VII), s. 2.
Kronika, „Gazeta Narodowa” 1871, nr 312 (13 X), s. 3
Kronika, „Gazeta Narodowa” 1871, nr 5 (5 I), s. 2.
Przyjechali do Lwowa, „Gazeta Lwowska” 1859, nr 66 (22 III), s. 3.
Teatr, „Gazeta Lwowska” 1860, nr 75 (30 III), s. 3.
Wiadomości bieżące krajowe, „Gazeta Polska” 1871, nr 144 (3 VII), s. 1.
Wyjechali ze Lwowa, „Gazeta Lwowska” 1859, nr 67 (23 III), s. 4.
Z Wołynia, „Gazeta Narodowa” 1863, nr 198 (8 X), s. 1.

Opracowania i źródła drukowane

- Chlebowska E., Chlebowski P., *Blade kłosy na odlegu... – nieznany wiersz Norwida*, „Studia Norwidiana” 2016, t. 34, s. 101–124.
- Elsner J., *Sumariusz moich utworów muzycznych z objaśnieniami o czynnościach i działaniach moich jako artysty muzycznego*, oprac. A. Nowak-Romanowicz, [z niemieckiego przełożył w r. 1855 Kazimierz Lubomirski], Kraków 1957.
- Kański M., *Liceum Krzemienieckie na Wołyniu w latach 1805–1832*, „Kworum”. Polsko-polonijna gazeta internetowa, http://www.kworum.com.pl/art4886,chluba_polskiej_owsiaty_1_.html.
- Liszt F., *Fryderyk Chopin*, Kraków 2010.
- Moniuszko S., *Listy zebrane*, przygotował do druku W. Rudziński przy współpracy M. Stokowskiej, Kraków 1969.
- N.N., *Ród Lubomirskich w muzyce*, „Echo Muzyczne, Teatralne i Artystyczne” 1899, nr 13, s. 146, k147.
- Sulek M., *Zarys biografii oraz charakterystyka twórczości wokalne księcia Kazimierza Lubomirskiego na przykładzie pieśni do słów Adama Mickiewicza* [w:] *Muzyka jest zawsze współczesna. Studia dedykowane Profesor Alicji Jarzębskiej*, red. M. Woźna-Stankiewicz, A. Sitarz, Kraków 2011, s. 613–632.
- Wołoszyn M., *Historia Ordynacji Przeworskiej Książąt Lubomirskich. Katalog wystawy*, Rzeszów 2017, 126 s., <https://muzeum.przeworsk.pl/wp-content/uploads>.
- Кияновська Л., *Стильова еволюція галицької музичної культури XIX–XX ст.*, Тернопіль 2000.
- Мазепа Т., *Галицьке Музичне Товариство у культурно-мистецькому процесі XIX-початку XX століття*: дис... д-ра мист. [rozprawa habilitacyjna], Львів 2018, 568 s.
- Рівненська гімназія: 1839–1921. Історія. Спогади. Документи*, red. В. Луць, О. Морозова, Рівне 2014.
- Солтановский А., *Отрывки из записок* [w:] *Рівненська гімназія: 1839–1921. Історія. Спогади. Документи*, red. В. Луць, О. Морозова, Рівне 2014.

PRINCE KAZIMIERZ LUBOMIRSKI AND THE GALICIAN MUSIC SOCIETY HIGHLIGHTS OF HIS BIOGRAPHY

Abstract

The personality of Prince Kazimierz Lubomirski (1813–1871) left a noticeable mark on the cultural and artistic life of Galicia in the 19th century. Being a representative of the famous magnate family, he was elected in 1858 as an honorary member of the Galician Music Society together

with S. Moniuszko, I. Dobrzyński, F. Mirecki. To be awarded this honorary title K. Lubomirski should have met at least two criteria-being a person with an aristocratic title (prince-patron) and being a composer (author of more than sixty chamber music genres).

The life of this Polish aristocrat provides an example of dedicated service to art and the motherland. In the 1850s, Prince K. Lubomirski became one of the leaders of the artistic life in Warsaw – he ran a music salon, was a Head of the Committee for the Preservation of J. Elsner's heritage and served as Vice-President of the Music Charity of Artists in Poor Health. His deteriorating health forced Prince K. Lubomirski to give up his social performance and return to his palace in Rivne. Being the supporter of the Polish uprising of 1863, the Prince was persecuted by the Russian Empire. Nevertheless, the composer's musical works entered the concert practice of Lviv's musical life in the 19th century and remain known to this day.

Keywords: Galician Music Society, prince-composer, honorary member, Polish romanticism, chamber music genres